

Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Învierii Domnului

În cer și pe pământ e sărbătoare de înviere spre pomenirea biruinței Mele prin cruce, căci acum două mii de ani, după ce am fost bătut în cuie pe cruce și pus în mormânt de poporul iudeu, Eu, Domnul Iisus Hristos Mântuitorul, am stat între cei morți, iar când a sosit ziua a treia după răstignirea Mea, M-am ridicat viu dintre morți și sunt viu în vecii vecilor și sunt biruitorul morții, căci prin învierea Mea am stricat puterea morții și a început atunci între pământ și cer taina învierii morților și lucrarea ei, taină greu de înțeles și tot la fel de greu de crezut, dar dacă Eu, Domnul, M-am dovedit pe Mine Însuși condamnat la moarte pe cruce și înviat înaintea celor ce M-au răstignit, nu e greu de crezut, nu e greu să Mă urmeze omul cu credință și cu umilință după ce Eu i-am arătat lui umilința Mea și biruința Mea prin umilință, prin crucea răstignirii Mele între doi tâlhari ca să vadă omul cât de umilit este Dumnezeu de către om, cât de umilit este El față de om și cât de puțin are omul umilință față de Dumnezeu.

O, te cuprind în duh de praznic de înviere, poporul Meu, și-ți dau din gura Mea glas de salutare cu bucurie sfântă și-ți spun, Eu Însuși îți spun vestea învierii Mele, care mergea din gură în gură acum două mii de ani după ce Maria Magdalena M-a vestit ucenicilor Mei înviat și le-a spus: Hristos a înviat! Hristos a înviat!

O, pace ție în zi sfântă de bucurie cerească, poporul Meu! Hristos a înviat! Petrec în tine, tată, ca în cer. Pun masă de cuvânt cu cerul Meu de sfinți și de îngeri în mijlocul tău așa cum puneam acum două mii de ani cu ucenicii Mei din loc în loc, din timp în timp masa cuvântului Meu cu ei în casele celor credincioși și le grăiam lor cuvânt măreț, cuvântul facerii, și a rămas în urma Mea și a lor cuvântul Meu cel de atunci pe pământ, și mulți înviază prin duhul cuvântului Meu dintre cei ce îl iau și îl cuprind pe el cu inima din ei și apoi cu fapta lor peste viața lor, că mare iubire cerească și mare bucurie sfântă și multă pace și odihnă aduce cuvântul Meu în om atunci când omul îl cuprinde pe el și când umilința și cumințenia se dau lui în dar de la Dumnezeu, Cel Care cercetează inima și rărunchiul omului și-i dă lui darul credinței și învierea prin el apoi!

O, Hristos a înviat, Ierusalime, poporul Meu cel nou! Ucenicii și ucenițele Mele, din sala nunții veșnice zic cu Mine odată peste tine salutul învierii Mele așa cum îl rosteau ei din unii în alții acum două mii de ani după ce a trecut dimineața învierii, dimineața zilei învierii Mele: Hristos a înviat! Duhul Meu Își află pacea în mijlocul tău, pacea și mângâierea durerii Mele, tată, iar Eu te mângâi cu glasul cuvântului Meu ca și acum două mii de ani pe cei cu care cinam masă de cuvânt în vremea lucrului Meu cu ei, și fericiți erau ei că Mă vedeau vorbind lor și hrănindu-i cu duhul vieții, dar le-am spus lor atunci despre tine, poporul Meu de azi, le-am spus că mai fericiți vor fi cei ce Mă vor crede fără să Mă vadă cu ei aievea când Eu le voi grăi lor dintru cele cerești, și iată vremea cuvântului Meu la masă cu cei credincioși glasului Meu de peste ei, stând Eu în văzduh, acoperit de heruvimii și de serafimii cei fără de trup și cuvântând peste pământ ca la începutul Meu cu omul și cuprinzând în taina glasului cuvântului Meu veacurile toate, căci am grăit la început cu omul așa cum grăiesc acum, la sfârșit, și sunt începutul și sfârșitul și sunt Alfa și Omega și numai Eu am acest nume: Alfa și Omega, o, și Mă doare mereu în cer și pe pământ că nu vrea omul să-și facă inimă și minte cu pricepere și pentru tainele lui Dumnezeu atât de mari, atât de mărețe pentru om dacă el nu și-ar pierde vremea vieții lui cu lucruri de nimic, cu putregaiul vremii lui pe pământ, și îl doare apoi pe om când dă cu ochii de Mine după ce-și dezbracă haina trupului său și face ochii mari în clipa aceea și îl doare că n-a văzut cu ochii în vremea lui pe pământ, și Mă doare și pe Mine de el când nu găsesc în dreptul vieții lui ceva cât

viața lui de scump ca să-l pot așeza la loc de odihnă între cei înviați prin credință și prin Dumnezeu.

O, vin acum, la sfârșit de timp, ca să-i spun omului că viața lui începe cu moartea și să-i dau de veste să se pregătească și să învețe de la Mine cum, dacă n-a făcut aceasta în timpul de până acum al vieții lui. Am venit acum două mii de ani după om și puțini au fost și sunt aceia care să știe că de aceea am venit atunci, și am venit iarăși, acum, după două mii de ani și i-am grăit omului cu duh dătător de viață și-i tot grăiesc lui și vin după el din cer pe pământ și puțini de tot sunt cei care să creadă că Eu de aceea vin. Vin să nu-l las pe om să se piardă de tot și să piară pe vecii. Vin că Mi-e milă să-l las pe veci spre plata vieții lui cea fără de credință în învierea Mea cea pentru el, și vin și suspin în cuvânt pe urma omului ca să-i mișc inima spre duioșie și spre umilință în ea apoi, că fără duhul duioșiei în el nu poate omul spre umilință și spre pocăință apoi, dar îi spun lui acum că duioșia despre care spun Eu nu e omenească. Eu nu-i grăiesc omului omenește, o, nu așa îi dau Eu lui să simtă cu inima din el, ci îi dau lui învățătură pentru veșnicia lui, nu pentru el acum, și îi dau arvuna duhului lui cel veșnic, nu duhului lui vremelnic, cu care omul își pierde veșnicia și și-o lasă pe pământ.

O, nu, omule, nu așa te învăț Eu, Domnul, pe tine. Eu îți dau duh cu povață în el pentru viața cea veșnică, tată, nu pentru duh de vremelnicie ca să consumi tu povața Mea omenește așa cum omul este învățat să facă. O, ridică-te, tată, că iată, nu este omul în stare să-L înțeleagă pe Domnul și să-I priceapă povața, căci cel ce nu caută cu duhul lui să-Mi priceapă învățătura cu lepădare de sine, unul ca acela nu învață niciodată să știe să meargă cu cruce mersul lui pe pământ și să-Mi urmeze Mie așa cum Eu l-am învățat să meargă dacă voiește să vină după Mine cu pașii lui și cu povața Mea pentru pașii lui, lăsând mamă și tată, frați și surori, soție și copii, rudeni și prieteni, avuții și mări pământești, căci cine rămâne cu urme și cu amestecare pe drumul lui spre Mine, acela nu are minte pentru Dumnezeu și nici putere ca să înțeleagă această cale, de vreme ce are încă răni vechi, urme din omul cel vechi pe inima lui.

O, omule, tată, dacă nu știi să mori de tot, învață de la Mine, învață să pui cruce la cap la tot ce ai fost tu, și învață apoi învierea, fiule, că fără înviere nu poți să fii viu și nu poți nici jumătate viu și jumătate mort, și iată, vin și te învăț, căci sunt Învățătorul și am pe limbă izvor de viață și cuvânt să-ți dau și să ai și să știi și să poți să înviezi deplin, să calci cu moartea pe moarte așa cum Eu am făcut.

O, poporul Meu de nou Ierusalim, hai, fiule, să văd în mijlocul tău în ziua aceasta duh de înviere peste înțelepciunea ta! Cere, tată, să înveți bine învierea ta, că ai carte din cer pe masa ta și nu este împărăție mai mare și mai adevărată pe pământ pe nicăieri ca și la tine, și ai cartea împărăției cerurilor deschisă de mâna Mea, de gura Mea pe masa ta în zilele acestea de venire a Mea iarăși după om, iar tu trebuie să fii mare pe pământ după câtă carte am lăsat Eu peste tine, tată. O, e păcat să nu fii mare prin învățătura Mea și viu mereu și treaz mereu prin ea pentru împărăția Mea cu tine pe pământ și peste pământ în mare taină, în nepătrunsă taină, tată, căci mintea omului e căzută de șapte mii de ani, chiar dacă el crede că are minte și că știe. O, știe multe omul, dar știe prin mintea lui cea căzută acum șapte mii de ani, căzută peste el prin neascultarea lui de Dumnezeu, căci omul și-a zidit sieși minte prin neascultare de glasul Meu de peste el în rai, și nu are el altfel de minte de atunci și până azi, decât dacă Eu, Domnul, îl atrag pe el la Mine și la minte cu Duhul Meu Cel dătător de viață în ea, cu duhul credinței sfinte în Mine și în învierea Mea cea pentru el, după ce pentru el am venit de la Tatăl din cer ca să plătesc în locul lui pe pământ viața lui cea pierdută din rai acum șapte mii de ani prin neascultarea lui de cuvântul Meu și de așezarea Mea peste el în rai.

O, poporul Meu, nu e bine pentru tine să iei cuvânt din tine ca să-l faci pe el, după ce Eu stau cuvânt în mijlocul tău, cuvânt pentru tine, tată, ci e bine să lucrezi tu numai ce Eu, Domnul, îți spun să faci, căci altfel pățești și tu cum a pățit omul în rai după ce n-a ascultat de Mine, ci de sine a ascultat. O, e bine să faci numai ce-ți dau Eu să faci, și să crezi că e bine așa cum îți dau

Eu să lucrezi și să împlinești, căci Eu nu-ți fac decât bine, fiule povățuit de Dumnezeu pentru pașii tăi. Orice ți-aș da Eu să faci, aceea să faci fără să te îndoiești, fără să folosești mintea ta și socotința ei, căci Eu, Domnul, voiesc ca tu să fii fericit prin ascultare de Mine, tată, căci altă fericire nu este fericirea, fiule. Ia pildă de la cei ce n-au ascultat de cuvântul Meu și l-au făcut pe al lor, și ia, tată, înțelepciune de ascultare și stai cu iubire și cu ascultare sfântă în poporul cuvântului Meu cel de azi, căci Eu am pus în sfeșnic pe masă lumină pentru tine, ca să nu umbli prin întuneric, ca să nu stai în întuneric, tată, iar tu ia și te folosește de lumina Mea din mijlocul tău și nu lovi în stâlpii cu lumină în vârful lor pentru mersul tău cel sfânt, ci folosește-te cu credință de grija pe care ți-o port și de ochii care te veghează ca să te vadă, căci dacă cei ce te veghează nu te văd, te paște rătăcirea, fiule, te pândește ispita cea nemiloasă dacă nu știi, când ea vine, să-i zici ei: *«Ieși și te depărtează, căci scris este să nu ispitești pe Dumnezeu!»*, căci Eu așa i-am zis ispitei când ea M-a încercat, și așa să faci și tu cu ea, să faci ca Învățătorul tău și nu ca tine, tată, și nu ca omul care te ispitește și-ți încearcă ție inima, măi tată.

O, nu uita să cauți să știi bine ce înseamnă duioșia despre care Eu te învăț s-o ai, și prin ea duhul umilinței să-l ai, Duhul Meu de pe cruce, poporul Meu. Acum cântăm Hristos a înviat și grăim cerește unii înaintea altora și dăm glas praznicului învierii ca să bucurăm tot cerul, tată, și de pe pământ, și iarăși ne vom așeza în carte cu duhul învierii, cu duhul învățaturii, ca la școală, poporul Meu. Binecuvântate îți fac bucatele de pe masă, și cu folos pentru cer să-ți scrie îngerii Mei vremea postului pentru patimile și pentru învierea Mea, fiule!

Pace ție, Ierusalime al Meu în zilele acestea, că alt Ierusalim al Duhului Meu Eu nu mai am, căci acolo unde am venit acum două mii de ani se desfată omul în numele Meu și își mărește mărirea lui și se consumă așa cum știe el, iar Eu am venit la tine și te-am născut al Meu pe vatra neamului român și te am al Meu și te-am numit Ierusalimul Meu, Ierusalimul venirii Mele de azi, și-ți zic: Pace ție, o, pace ție, Ierusalimul Meu cel de azi! Domnul Cel înviat, El te numește așa pe tine, El și nu tu, căci El este Cel ce grăiește în mijlocul tău cuvânt de naștere, cuvânt de facere, cuvânt de înviere, o, poporul Meu de azi, Ierusalimul Meu cel de azi! Amin.

Prin toate cetățile cu popor împlinitor după voia Mea în neamul român, peste tot să pătrundă salutul învierii Mele, rostit din gura Mea: Hristos a înviat, și toți să se mângâie și toți să se bucure de mângâierea Mea pentru cei credincioși, care se sfințesc pentru Mine, iar Eu, Domnul Cel înviat, îi aștept pe ei aici, lângă izvor, la praznic de înviere cu mironosițele învierii Mele și le binecuvintez cărarea până la izvor și stau cu dor în prag ca să le deschid lor. Amin, amin, amin.

11/24 aprilie 2011